

ТРИПТИХ II.

1.

Боронися від того, хто щойно тобою був
І водив тебе в сад, де високі замшілі трави.
Бережися того, хто тебе у тобі почув
І чомусь нагадав, що і небо твоє імлаве.

Де ж ті схованки снів, де загати хмільні дощу?
Заростають стежки кропивами якогось дива.
Ну а той, у саду, то був просто старий віщун.
То був просто дивак, що його називали Дивом.

2.

Монастирська стіна постаріла.
Сиві сходи моху – як брови ченця.
Тихо падали яблук достиглі серця,
Відкриваючи стигми старечого тіла.

Сад молився у сутінках синіх,
Не зігнувши своїх ревматичних колін.
Під стіною стояв, може, Дух, може, Син,
Поправляючи німб в золотім павутинні.

3.

Нема кінця. Цей сад не має меж.
Старі дерева. Трави-сухостої.
Стоїш із кухлем глиняним і п'єш
Питво позачасовості густої.

Так мало сонця. Небо, як слюда,
Мутне і жовте. Хтось тебе лишає.
І чути шурхіт: то його хода
Крізь зарості сухого молочаю.

Нехай. У монастирському саду
Солодка тризна. Яблука доспілі.
І, затопивши пальці у меду,

Чекаємо на ніч, як на орду.
І молимося. І чуємо ходу
Крізь молочаю зарості замшілі.